

Káli-Horváth Kálmán
 Abortusz-vízió

*„Elevenszülő szerelem,
 segíts, segíts meg engem!”
 (Ratkó József)*

Magzatharangnémaság.
 Félrevert versek hiánya.
 Kitörve harangnyelv.
 Néma.
 Gyilkol az anyahas.
 Dráma.

Kicsi Gyöngy, kicsi Gyöngy játszik.
 Bujdosik haranghas kádban.
 Döf felé kesztyűs fehér kéz,
 fogó és szike a szájban.

Icuri-picuri vérzik.
 Reccsen, behorpad az arca.
 Fájdalmát lelkébe fojtja.
 Dalol a pöttömnyi morzsa.
 Kedves, ó Kedves! – dúdolja.
 Húsodat adtad. Szeretlek.
 Édes, ó Édes! – dalolja.
 Véredből tápláltál. Szeretlek.

Drága, ó Drága! – kiáltja.
 Csontodból csontom. Tè ments meg!
 Ne pusztítsd tenmagad énbennem.
 Ne vadászd tenfiad kebledben.

Bújdosok kardteli barlangban.
 Koncolnak, boncolnak, szaggatnak.
 Anyuci, nyugtass meg, öled véd.
 Gyermeked vagyok, nem ebéd.

Anyá öl, anyá ölsz... – zihálja.
 Pötty nyelvét hentes már nyiszálja.
 Kicsike, Kicsike tátog csak.
 Kicsike, Kicsike tátog csak.

Kicsike, Kicsike elcsendül.
 Kicsike, kicsike elcsöndül.
 Kicsike, Kicsike, Kicsike.
 Elcsendül, elcsöndül. Kicsike!

Tűri a szablya- és pengeélt.
 Sebek kis bőrén ezerszám.
 Tűri, mint Krisztus a szenvedést.
 Garatját lyukasztja szerszám.

Inat is, eret is vágnak.
 Belezik virágát vágnak.
 Rutinos gyógyító gyilkol.
 Kaszabol. Tudja, hogy mit, hol.

Levágja csuklóját, karját,
 rojtosra szabdalja arcát,
 kis hasa hasítva ketté,
 cafatra vágva a szemhéj.

Vakon is, vakon is mászik,
 rúgkapál kezetlen árva.
 Meg sem születő hősök
 hálnak így vérlápban ázva.

Metszik a lábát is tőből.
 Csöpp mellét törik, bezúzzák.
 Kifordul mellkasán s nyomban
 leáll csöpp szíve. Nem moccan.

Kicsike, Kicsike meghalt?
 Kicsike, kicsike, mozdulj!
 Kicsike, Kicsike, kelj fel!
 Kicsike, Kicsike, Kicsike...

Csend van.
 Dolgozik a kaszás.
 Fehér köpenyén halálpiros ordít.
 Mi folyik itt?
 Milyen szereposztás?
 Ha a doktor öldököl, ki gyógyít?

Hippokratészt is darabokra szednék!
 Megőrült az ember. Bőre alatt sátán.
 Nincs már hova futni, nincsen menedék!
 Meg sem tudsz születni! Elég, elég, elég!

Nem akarom látni, nem akarom tudni!
Múljon e látomás. El akarok bújni
cetnek belsejébe. Küldj mást szólni, Isten!
Erőm elhagy, végem. Eltiport Csöppségem...

Sok Kicsiny hullik a csendbe.
Istenem! Fogadd méhedbe!
Nem bírok belenyugodni.
Szívembe járnak zokogni.

Véremben, sejtemben élnek.
Agyamba égtek a képek.
Életért kúszott a gyermek.
Menekült, mint akit esznek.

Bár ennék! Hadd lenne testté!
Anyjában érnék az esték.
Örök szimbióziságyba,
fészkébe lenne bezárva.

Rágja!
Ha megölte, rágja!
Eméssze gyomra, ne máglya.
Nyughelye legyen anyácska.
Kis lénye ne legyen trágya.

De ő nem kell. Nem szükség ölte.
Selejtet, vetik a tűzbe.
Se neve, sírhelye sincsen.
Sohavolt, névtelen, nincsen.

Láng nyalja, láng falja.
Nemlét!
Kitörölt, felülírt
emlék.

Kiáltok égbe én és földbe.
Keresem harangforma ölben.
Kikapart! Lakatlanul kongnak.
Nem hallik visszhangja a szómnak.

Indulok vészbe és halálba,
alvilágnak emésztő poklába.
Kezemben harang van, nem hárfa.
Zenezóm zord drámai lárma.

Meglelem véreimet ott.
Maradok magnak bús halott.
Mikor már elfogy ízes testem,
a várt költő kicsírázik bennem.

Nyílik tér, rügyez idő, végzet.
Költő hajt ki a földből és vet
szép magot, jó magot fel mennybe,
ont esőt, bő esőt könnyezve.

Zeng a dal, hárfát penget ujjja.
Visszahív létbe hangja, húrja.
Eloszlik ölt magzatok búja.
Létbe hív vérüknek tanúja.

Vészharang hangjára, ítélet napjára
elvértett múltunkat kiadja a föld, víz, kiadja a tűz is.
Elvértett jövőnket kiadja a föld, víz, kiadja a tűz is
vészharang hangjára, ítélet napjára.

Férfi és nő lesz az arcuk.
Nem látszik rajta a harcuk.
Hegeik, sebeik vesznek.
Örvendnek angyali testnek.

Kicsike, Kicsike szép lett.
Kis szíve, kis teste ép lett.
Röpteti mennyei hinta.
Halálból életbe nyitva.